

Arrest

nr. 101 922 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Afghanistan en van Pashtoun origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Banda in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar.

Uw vader, (S.S.N.S.) werkte voor de "Nationale Veiligheid" in Jalabad. Uw vader kreeg een waarschuwingsbrief van de Taliban, waarin werd aangegeven dat hij moest stoppen met werken voor de regering van "ongelovigen". Er werd ook aangegeven dat uw vader en u zouden gestraft worden indien hij niet op de vraag van de Taliban zou ingaan. Uw vader bleef zijn functie uitoefenen. Op een avond

kwamen de Taliban u en uw vader zoeken in uw woning. U kon de woning ontvluchten. De volgende morgen nam uw oom u mee naar Jalalabad, waar u de laatste 3 weken voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef.

U reisde vanuit Afghanistan via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland. U bleef 3 maanden in Griekenland. Daarna reisde u via Italië en Frankrijk naar België. U kwam België binnen op 13 april 2012 en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 16 april 2012.

Na uw vertrek ontving uw familie nog een dreigbrief van de Taliban, waarin uw vader opnieuw gevraagd werd te stoppen met werken voor de regering. U en zijn andere kinderen zouden anders vermoord worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een Taskara, foto's van uw vader en uw familie, foto's van uw vader met lijfwachten, een badge van uw vader, een verkiezingskaart van uw vader en twee dreigbrieven van de Taliban neer.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat u getracht hebt de Belgische autoriteiten te misleiden door u bij het indienen van uw asielaanvraag als minderjarige voor te doen. Overeenkomstig de beslissing, die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 22 mei 2012, kan u echter niet beschouwd worden als minderjarige. Volgens de leeftijdsbepaling die werd uitgevoerd zou u immers op 2 mei 2012 een leeftijd hebben van meer dan 18 jaar. Op 22 juni 2012 hebt u dan een Taskara voorgelegd, waarin wordt aangegeven dat u 10 jaar oud zou geweest zijn in 2005/2006. Op 11 juli 2012 werd door de Dienst Voogdij evenwel beslist dat de door u voorgelegde Taskara niet van die aard is om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal geeft u bovendien zelf ook toe reeds 18 jaar te zijn (CGVS, p. 3).

Daarnaast moet worden gesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of nog tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. Aan de door u aangehaalde problemen kan immers geen geloof worden gehecht.

Vooreerst rijzen er twijfels over het door u geschetste profiel van uw vader. Zo verklaarde u niets te weten over waarmee uw vader concreet bezig was. Als u gevraagd werd een woordje uitleg te geven over activiteiten van uw vader gaf u aan ook niet niet te weten of uw vader of eerder een bureaujob of veldwerk deed (CGVS, p. 14). Zo bleek u ook helemaal niet te weten waar uw vader verbleef toen hij werkte voor de Nationale Veiligheid. U weet enkel dat dit in Jalalabad was (CGVS, p. 4). U kon ook niet aangeven welk pistool uw vader droeg (CGVS, p. 14). U kon evenmin de rangen in het Afghaanse leger schetsen (CGVS, p. 12). Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u als zoon van een persoon die voor de Nationale Veiligheid werkt over dit alles toch wel iets zou hebben gehoord en zou kunnen vertellen.

Bovendien blijken uit een vergelijking van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS), de verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, en de door u ingevulde vragenlijst enkele tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broers en zus zich nog steeds in Banda bevinden (DVZ, vraag 30). Tijdens uw gehoor voor het CGVS stelde u echter dat uw oom uw moeder, uw broers, uw zus en u na de inval van de Taliban is komen halen en dat iedereen zich sindsdien in Jalalabad bevindt (CGVS, p. 6). In de vragenlijst had u verder aangegeven dat de Taliban voor de inval in jullie huis, uw vader verschillende keren hadden gevraagd om de Jihad met hen te voeren (Vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw interview voor het CGVS zei u echter dat u niet weet of de Taliban uw vader voor de inval in jullie huis hadden aangesproken om Jihad te voeren (CGVS, p. 12). Voorts stelde u in de vragenlijst dat de Taliban een dag na de inval een dreigbrief bestemd voor uw vader naar jullie thuis hadden gestuurd (Vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw interview voor het CGVS zei u echter dat jullie de dag voor de inval een brief van de Taliban hadden gekregen. De dag na de inval zouden jullie vertrokken zijn en dus geen dreigbrief hebben ontvangen. Tenslotte gaf u in de vragenlijst aan dat uw familie na uw vertrek nog twee dreigbrieven heeft ontvangen (Vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw interview voor het CGVS stelde u echter dat u niet weet of uw familie na uw vertrek nog dreigbrieven heeft ontvangen (CGVS, p.

13). Geconfronteerd met de discrepanties stelde u het niet meer te weten of beweerde u dat de andere verklaringen fout waren, hetgeen geenszins ernstig en afdoende is.

Wat betreft de situatie van uw familie na uw vertrek uit Afghanistan slaagde u er bovendien niet in teiovertuigen. Zo bleef u het antwoord schuldig op de vraag waar uw vader zich op dit moment bevindt (CGVS, p. 4). U verklaarde ook niet juist te weten hoe het met uw familie gaat en zei hierbij dat uw oom via de telefoon enkel aangeeft dat alles goed gaat (CGVS, p. 6). U beweerde ook niet te weten of uw familie na uw vertrek nog dreigbrieven van de Taliban heeft ontvangen (CGVS, p. 13). Van iemand die daadwerkelijk omwille van de door u beweerde problemen zou vertrokken zijn mag toch wel verwacht worden dat hij over dit alles meer zou informeren en zou weten.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. De door u neergelegde stukken hebben immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. De foto's kunnen om het even wanneer en om het even door wie zijn genomen. De brieven kunnen om het even door wie zijn geschreven. Wat betreft de overige door u neergelegde stukken (Taskara, badge vader, verkiezingskaart vader) kan voorts worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen kan er vanuit gegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district Chaparhar kunt vermijden door u in de stad Jalalabad te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u er familie waar u tercht kan, meer bepaald uw oom Rafik Amirid (CGVS, p. 5). U stelde dat deze oom welstellend is, een winkel heeft en in een huis met 4 kamers woont (CGVS, p. 5). In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afgaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afgaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het gendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt als volgt:

- Hij weet en wist zijn leeftijd niet en verwijst naar de situatie in Afghanistan;
- Hij weet inderdaad niet wat de exacte job van zijn vader inhoudt en verwijst hiervoor naar de functie van zijn vader bij de nationale veiligheid;
- Hij heeft geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd en heeft opgemerkt dat de tolk geen juiste weergave gaf van zijn woorden;
- Hij heeft wel degelijk contact opgenomen met zijn vader over wiens telefoonnummer hij beschikt.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Hij verwijst naar het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing en onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Inzake verzoekers leeftijd blijkt zowel uit het medisch onderzoek als zijn verklaringen (gehoor CGVS, p.3) dat hij de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt ten tijde van het gehoor op het CGVS.

Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen wordt vastgesteld dat deze steun vinden in het administratief dossier. Waar verzoeker aanhaalt dat de tolk geen juiste weergave gaf van zijn woorden, blijkt inderdaad dat hij melding maakte van een verkeerde weergave van zijn woorden omtrent de drie weken van zijn verblijf (gehoor, p.2). Dit element werd echter niet meegenomen in de bestreden beslissing. De overige incoherente verklaringen tussen de vragenlijst en het gehoor van het CGVS blijven echter wel staande en ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid daar zij betrekking hebben op essentiële onderdelen van zijn relaas.

In de mate dat verzoeker zich beroept op de functie van zijn vader die werd bedreigd door de Taliban, komt het aan verzoeker toe om het beroep van zijn vader aannemelijk te maken. Hoewel aangenomen kan worden dat hij niet op de hoogte is van alle details van diens werk, moet worden opgemerkt dat hij dienaangaande toch enige kennis dient aan te tonen teneinde zijn vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoekers kennis is echter onvoldoende om aan te tonen dat zijn vader de voorgehouden functie uitoefent (gehoor CGVS, p.14). Dit klemt des te meer daar hij, gelet op zijn gezegden bij het CGVS, niet aantoonde enige moeite te hebben gedaan om zijn vader te contacteren (gehoor CGVS, p.6). De bij het verzoekschrift gevoegde briefomslag met een telefoonnummer op is te dezen niet dienstig om aan te tonen dat verzoeker alsnog zijn vader zou hebben gecontacteerd. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij omwille van de vermeende functie van zijn vader vervolging dient te vrezen.

De overige stukken die bij het verzoekschrift worden gevoegd bevonden zich reeds in het administratief dossier (map documenten, stuk 16) en vermogen niet de hogere oordeelsvorming te wijzigen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekers verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken weegt niet op tegen de landeninformatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de situatie in Jalalabad, stad waar zijn welstellende oom woont, niet beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS